Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26214
Copyright: Admont, Benediktinerstift

destituatur adiungit. Sequitur: Necessarii quoque mei recesserunt
a me. Sed ecce despectus exterius, intus solio iudicii praesidet. Nam
cum derelictum se asserit, protinus ad sententias erumpit dicens.
Qui tollit ab amico suo misericordiam, timorem Domini derelinquit. Quis
hoc loco nomine amici quilibet proximus designatur, qui eo fidelius
nobis iungitur, quo percepto nunc a nobis boni operis exemplo ad
optinendam post aeternam patriam veracius auxiliatur? Quia autem
duo sunt praecepta caritatis, Dei videlicet amor et proximi, per amorem
Dei amor proximi gignitur, et per amorem proximi Dei amor nutritur.
Nam qui amare Deum neglegit, profecto diligere proximum nescit. Et tunc
plenius in Dei dilectione proficimus, si in eius dilectionis gremio prius
proximi caritate lactamur. Quia enim amor Dei amorem proximi generat,
dicturus per legem Dominus: Diliges proximum tuum, praemisit dicens: Diliges
Dominum Deum tuum, ut scilicet intra pectoris nostri prius amoris sui
radicem figeret, quatinus per ramos postmodum dilectio fraterna ger
minaret. Et rursum quia amor Dei ex proximi amore coalescit,
testatur Iohannes dicens: Qui non diligit fratrem suum quem videt, Deum
quem non videt quomodo potest diligere? Quae tamen divina dilectio
per timorem nascitur, sed in affectum crescendo permutatur. Saepe vero omnipotens
Deus ut quantum quisque a caritate Dei ac proximi longe sit vel in ea
quantum proficeret innotescat, miro ordine cuncta dispensans ali
os flagellis deprimit, alios successibus fulcit. Et cum quosdam tempora
litas deserit, in quorundam cordibus quod malum latet ostendit. Nam
plerumque ipsi nos miseros insecuntur qui felices sine comparatione
coluerunt. Cum enim quis positus in prosperitate diligitur, incertum
valde est utrum prosperitas an persona diligatur. Amissio autem felicita
tis interrogat vim dilectionis. Unde quidam sapiens dicit: Non ag
noscetur in bonis amicus, et non absconditur in malis inimicus. Hec